

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobců: a) **N. H.**, nar. X, b) **A. H.**, nar. X, c) **nezl. Y. H.**, nar. X, d) **nezl. S. H.**, nar. X, všichni státní příslušnost I., t. č. všichni ZZC B. – J., B. p. B., všichni zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2016, č. j. OAM-427/DS-PR-P18-2016 a ze dne 12. 4. 2016, č. j. OAM-428/DS-PR-P18-2016,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2016, č. j. OAM-427/DS-PR-P18-2016 a ze dne 12. 4. 2016, č. j. OAM-428/DS-PR-P18-2016, se zrušují a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se žalobou ze dne 9. 5. 2016 domáhají zrušení rozhodnutí označených v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastavil řízení o žádosti žalobců o mezinárodní ochranu z důvodu nepřípustnosti žádosti podle § 10a písm. b) zákona o azylu a

určil, že státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení č. 604/2013“), je Bulharsko.

V žalobě žalobci namítli, že v Bulharsku dochází k vážným nedostatkům v oblasti azylového řízení, které představují porušení základních lidských práv a svobod.

Žalobci uvedli, že správní orgán se měl zabývat jejich obavami z předání do Bulharska z hlediska článku 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013, zejména v kontextu jejich zranitelnosti jakožto rodiny s nezletilými dětmi. Žalobci rovněž namítli, že žalovaný vůbec nezjišťoval skutečnosti důležité pro aplikaci uvedených ustanovení, čímž porušil ustanovení § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších právních předpisů. Zejména poukázali na to, že žalovaný zmiňuje revidující stanovisko Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) z dubna 2014, ve kterém úřad shledal zlepšení podmínek v Bulharsku a zrušil předchozí výzvu o nenavracení do Bulharska, ale současně apeloval na členské státy, aby prováděly individuální posuzování konkrétních případů navracených žadatelů, a to zejména ve vztahu ke zranitelným skupinám žadatelů. Žalovaný sice tento požadavek individuálního posouzení případu žadatelů ve svém rozhodnutí zmiňuje, ale více se mu dále nevěnuje a nesplňuje svoji povinnost případ žadatelů individuálně posoudit.

Dále žalobci namítají podstatné porušení svých procesních práv, jelikož nebyli o probíhající řízení vůbec informováni – dozvěděli se o něm až z napadeného rozhodnutí, čímž došlo k porušení čl. 5 Dublinského nařízení, jelikož se žalobci nebyl ani veden pohovor, ani nedostali (v případě upuštění od pohovoru) možnost seznámit se před vydáním rozhodnutí s veškerými dalšími informacemi důležitými pro určení příslušného členského státu. Rovněž namítli, že žalovaný měl posoudit možnost aplikace čl. 17 nařízení č. 604/2013.

Z výše uvedených důvodů navrhuje žalobci zrušení napadeného rozhodnutí. Zároveň požádali o přiznání odkladného účinku žalobě.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na správnosti napadeného rozhodnutí, žalobci nebyli v průběhu správního řízení zkráceni na svých právech. Žalovaný je toho názoru, že postupoval plně v souladu s bezprostředně závazným nařízením č. 604/2013. Bylo bez pochyb prokázáno, že žalobci požádali o mezinárodní ochranu dne 2. 3. 2016 na území Bulharska. Žalovaný tedy vycházel z ustanovení přímo aplikovatelného nařízení č. 604/2013 a použitím jednotlivých kritérií tohoto nařízení dospěl k prokázanému závěru, že v daném případě je k řízení o udělení mezinárodní ochrany příslušné Bulharsko, a to v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení č. 604/2013.

K námitce žalobců, že nemohou být přemístěni na území Bulharské republiky, neboť v této zemi dochází k vážným nedostatkům v oblasti azylového řízení a přijímacích podmínek, žalovaný uvedl, že Bulharská republika je právoplatným členem Evropské unie, k mučení, nelidskému zacházení apod. ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury zde nedochází, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů. Bulharská republika ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Bulharská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Pokud by se během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, mají žalobci možnost obrátit se se žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Dle přesvědčení správního orgánu žalobcům v Bulharské republice nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azylu nehrozí. Z tohoto pohledu není opodstatněný důvod k obavám žalobců z návratu do Bulharské republiky. V Bulharské republice ročně požádá o udělení mezinárodní ochrany velké množství uprchlíků, což také nesevředly o nějakých obavách cizinců z tamního azylového systému.

Dále uvedl, že UNHCR v dubnu 2014 pouze apeloval na členské státy, aby v souladu se svými povinnostmi prováděly individuální posuzování konkrétních případů navrácených žadatelů, a to zejména ve vztahu ke zranitelným skupinám žadatelů. Od dubna 2014 již UNHCR žádné negativní stanovisko ve vztahu k realizaci návratů do Bulharské republiky požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharské republiky, nevydal. Žalovaný proto ve správním řízení posuzoval, zda žalobce není možno zařadit mezi zranitelné žadatele, pro jejich zařazení mezi zranitelné žadatele však žádné důvody neshledal.

K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 Dublinského nařízení, jehož se v žalobě žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených Dublinským nařízením. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou.

Žalobní námitky proto žalovaný s ohledem na výše uvedené považuje za nedůvodné.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci byli dne 25. 3. 2016 zadrženi při nelegálním pobytu v České republice a umístěni do Zařízení pro zajištění cizinců v B. p B. - J. V souladu s čl. 17 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 603/2013 byly žalobcům sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů jednoznačně vyplynulo, že žalobci podali žádost o mezinárodní ochranu dne 2. 3. 2016 v Bulharsku. V

protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ve věci opuštění území ČR vedeného Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje, Oddělení pobytové kontroly v Brně uvedli, že svou vlast opustili v únoru roku 2016 a cestovali přes Turecko do Německa, až byli zadrženi na území České republiky.

Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný předně zabýval tím, zda vůbec je ve smyslu nařízení č. 604/2013 dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobců, kterou podali dne 6. 3. 2015 v Bulharsku. Podle čl. 7 uvedeného nařízení přistoupil žalovaný k hodnocení kritérií obsažených v čl. 8 až čl. 15 a uzavřel, že v případě žalobců nebylo naplněno žádné z kritérií, jež by určilo příslušnost České republiky či konkrétního členského státu k posouzení žádosti žalobců. Aplikoval proto čl. 3 odst. 2, který stanoví, že pokud nemůže být na základě uvedených kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Na to žalovaný konstatoval, že na základě provedené lustrace v databázi EUODAC je zřejmé, že jmenovaní požádali o udělení mezinárodní ochrany jako v prvním členském státě Evropské unie na území Bulharska. Požádal tedy Bulharsko o přijetí žalobců zpět na jeho území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Bulharsko svou příslušnost k posouzení žádosti uznalo. Žalovaný tedy uzavřel, že Bulharsko je příslušné k posouzení žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany a v souladu s postupem dle čl. 18 nařízení č. 604/2013 je povinno žalobce přijmout zpět na své území a dokončit posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu.

K otázce možnosti přemístění žalobců do Bulharska uvedl, že UNHCR, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, vydal v lednu 2014 své stanovisko, ve kterém apeloval na členské státy úmluvy, aby nevracely zpět do Bulharska z důvodu nedostatků přijímacího systému ty žadatele o mezinárodní ochranu, kteří tam z důvodu pravidel dublinského řízení spadají. Již v dubnu roku 2014 však UNHCR shledal významné zlepšení podmínek i přístupu Bulharska k žadatelům o mezinárodní ochranu, které již nevyžaduje pozastavení návratů do tohoto členského státu Evropské unie. Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky pouze apeloval na členské státy, aby v souladu se svými povinnostmi prováděly individuální posuzování konkrétních případů navrácených žadatelů, a to zejména ve vztahu ke zranitelným skupinám žadatelů. Od dubna 2014 již UNHCR žádné negativní stanovisko ve vztahu k realizaci návratů do Bulharské republiky požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharské republiky, nevydal. Žalovaný proto ve správním řízení posuzoval, zda žalobce není možno zařadit mezi zranitelné žadatele, pro jejich zařazení mezi zranitelné žadatele však žádné důvody neshledal. Rovněž nezjistil žádné jiné objektivní a aktuální informace, které by jakékoli závažné riziko ve smyslu mezinárodních závazků při návratu žadatelů do Bulharské republiky potvrzovaly.

Krajský soud v Praze na základě podané žaloby dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Příslušnost jiného členského státu Evropské unie žalovaný stanovil na základě čl. 3 nařízení č. 604/2013. Toto nařízení je nejnovější součástí tzv. dublinského systému, který byl původně zakotven v tzv. Dublinské úmluvě (Úmluva o posouzení státu odpovědného za posouzení žádosti o azyl podané v některém z členských států Evropského společenství) a později v nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále jen „nařízení č. 343/2003“). Cílem celého systému je stanovit jasná a proveditelná pravidla pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl (mezinárodní ochranu). Tento systém má bránit na straně jedné tomu, aby žadatelé nebyli postupně státy Evropské unie vyhošťováni s tím, že jim nikde nebude poskytnuta ochrana, a na straně druhé tomu, aby tito nepodávali žádost postupně ve více členských státech Evropské unie se záměrem vyhledat stát s nejpríznivějším přístupem a nezahlocovali tak systém několikanásobnými žádostmi podanými tímž žadatelem. Nutno dodat, že posledně uvedená motivace by do určité míry měla být snížena již jen tím, že postupně dochází k harmonizaci podmínek azylového řízení, podmínek pro ubytování žadatelů a zacházení s nimi, jakož i podmínek pro udělení statusu uprchlíka či osoby požívající doplňkovou ochranu.

Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení Dublin III není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce třetího nařízení Dublin III pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

Stěžejní žalobní bod žalobců míří proti závěru žalovaného, dle něhož aktuální stav azylového systému v Bulharské republice netrpí systematickými deficity, takže v případě předání žalobců Bulharské republice k posouzení jejich žádostí o udělení mezinárodní ochrany nehrozí, že by žalobci byli vystaveni nelidskému či ponižujícímu zacházení. Žalobci se naproti tomu domnívají, že bulharský azylový systém vykazuje závažné nedostatky jak po stránce právní úpravy azylového řízení, tak po stránce materiálních podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, takže je nelze přemístit podle čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého

nařízení Dublin III do Bulharské republiky jakožto členského státu Evropské unie, v němž podali první žádost o udělení mezinárodní ochrany.

S ohledem na žalobní námitky se soud nejprve zaměřil na to, zda (a jak) se žalovaný vypořádal s otázkou, zda s ohledem na čl. 3 odst. 2 větu druhou nařízení č. 604/2013 je možné přemístění žalobců do Bulharska, jakožto státu, který byl primárně určen jako příslušný. Ačkoli je v dané věci třeba mít na zřeteli, že ohledně rozsahu přezkumu musí soud přihlížet nejen k vnitrostátní právní úpravě, ale také k požadavkům stanoveným v nařízení č. 604/2013, lze konstatovat, že ve vedení této úvahy soud limitován není. Naopak přímo z bodu 19 preambule nařízení č. 604/2013 plyne, že přezkum je třeba zaměřit i na situaci v členském státě, do kterého je žadatel přemísťován. K tomuto závěru soud dospěl i přes jistou jazykovou nepřesnost české verze nařízení č. 604/2013, tak jak byla uvedena shora. V české jazykové verzi totiž příslušný bod preambule zní, že přezkum musí „*zahrnovat jak přezkum toho, jak je uplatňováno toto nařízení, tak přezkum po právní i skutkové stránce v členském státě, do kterého je žadatel přemísťován.*“ Chybí zde tedy výslovné určení předmětu přezkumu, tj. toho, co má být v členském státě přezkoumáváno. Tento předmět však lze bez obtíží dovodit z anglické jazykové verze téhož bodu preambule nařízení, který v relevantní pasáži zní: „*an effective remedy against such decisions should cover both the examination of the application of this Regulation and of the legal and factual situation in the Member State to which the applicant is transferred*“. Je tedy zřejmé, že přezkum musí zahrnovat i posouzení situace v členském státě, do kterého je žadatel přemísťován (po právní i skutkové stránce). Tento požadavek přitom zjevně míří na posouzení toho, zda je na místě postup podle čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení č. 604/2013, tj. nepřemístění žadatele do takového členského státu z důvodů v tomto ustanovení uvedených a pokračování v posuzování kritérií stanovených v kapitole III příslušného nařízení za účelem zjištění, zda nemůže být jako příslušný určen jiný členský stát.

V tomto směru soud konstatuje, že žalovaný se možností předání žalobců do Bulharska dostatečně nezabýval. Žalovaný vyšel při svém rozhodování ze zpráv UNHCR, jako nezávislé instituce monitorující situaci uprchlíků při Organizaci spojených národů, přičemž uvedl, že původní doporučení nepředávat žadatele o azyl do Bulharska bylo v dubnu 2014 (po zlepšení situace v Bulharsku) revidováno a výše uvedené doporučení již neobsahuje. Dále žalovaný uvažoval o tom, zda Bulharsko patří mezi země, kde se dodržují lidská práva a své závěry opřel o informace, že Bulharsko ratifikovalo a dodrželo příslušné mezinárodní smlouvy, umožňuje činnost lidskoprávním nevládním organizacím, atd. I v případě běžných žadatelů o azyl by toto spíše formální a povrchní posouzení patrně nebylo dostatečné, a to s ohledem na zprávy respektovaných nevládních organizací známých soudu z jeho úřední činnosti, poukazujících na deficity bulharského azylového systému (srovnej např. [http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_bg_update.iv .pdf](http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_bg_update.iv.pdf)). V případě žalobců je však postup žalovaného zcela neudržitelný. Výše zmíněná zpráva UNHCR z dubna 2014, o kterou se žalovaný opírá (aniž by však byla součástí správního spisu), doporučovala vzhledem ke stále obtížné situaci v Bulharsku individuální posuzování zejména ve vztahu ke zranitelným skupinám osob, mezi kterými upozorňovala zejména právě na děti. Soud má za to, že žalobci jakožto rodina se dvěma nezletilými dětmi (navíc ve věku pouhých 2 a 4 let) zcela nepochybně patří mezi zranitelné osoby a žalovaný měl posoudit, jestli stav bulharského azylového systému umožňuje zajištění adekvátní zdravotní a další

nutné péče pro děti takto nízkého věku. Takové individuální posouzení však v napadeném rozhodnutí zcela absentuje, jelikož žalovaný dospěl zcela nepochopitelně k nesprávnému závěru, že žalobci (tedy ani dvouleté a čtyřleté dítě) nepatří mezi zranitelné osoby. Žalovaný však nezjistil dostatečně skutkový stav ani pokud jde o dospělé žalobce. Jeho tvrzení, že návrat žalobců je možný, se opírá pouze o zcela obecnou zprávu UNHCR, ze které však nevyvodil pro řízení žádné konkrétní poznatky. Kromě toho za účelem zjištění skutkového stavu v této věci bylo třeba obstarat podrobné zprávy také jiných institucí, které se zabývají dodržováním lidských práv a mezinárodní ochranou. Pro závěr, že žalobce je možné přemístit zpět do Bulharska, je třeba v souladu s ustanovením čl. 3 odst. 2 věta druhá nařízení č. 604/2013 bezpečně zjistit, že podmínky v azylových zařízeních v Bulharsku a řízení o udělení mezinárodní ochrany skýtají záruku, že nebudou porušována práva žalobců zaručena Listinou základních práv a svobod. Soud tak uzavírá, že pokud jde o otázku aplikace čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení č. 604/2013, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění.

Další žalobní námitkou byl argument žalobců, že byla porušena jejich procesní práva (konkrétně čl. 5 nařízení č. 604/2013), jelikož s nimi nebyl veden osobní pohovor a ani nedostali možnost předložit další informace významné pro určení příslušného státu, je důvodná. Soud se zabýval otázkou, zda jde jejich výslech, provedený policií ČR, považovat na osobní pohovor ve smyslu čl. 5 nařízení č. 604/2013. Soud nejprve uvádí, že přestože pokládá za vhodnější, aby osobní pohovor vedl přímo orgán rozhodující v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, pokládá obecně za přípustné, aby byl osobní pohovor veden jiným orgánem než žalovaným a rovněž připouští možnost vést tento pohovor v rámci jiného správního řízení (např. zde řízení o povinnosti opustit území podle zákona o pobytu cizinců). Rozhodné pro posouzení takového výsledku je jeho obsah, tj. otázka, zda měl žadatel v průběhu posuzovaného výsledku možnost uvádět skutečnosti podstatné pro určení příslušného státu podle kapitol II. – IV. nařízení č. 604/2013. Zejména musí být žadatel dotázán na případný pobyt svých rodinných příslušníků v některých členských státech a rovněž na případné další skutečnosti bránící jeho návratu do jinak příslušného státu podle čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013. Rovněž musí být srozumitelným způsobem poučen o tom, že tento výslech může být pokládán za osobní pohovor ve smyslu nařízení č. 604/2013. Výše uvedené podmínky jsou nezbytné k zajištění práva žadatele na spravedlivý proces, zejména práva být v řízení slyšen a uvádět pro věc významné skutečnosti. Jestliže výslech uvedené podmínky nesplňuje, je žalovaný povinen postupovat podle čl. 5 odst. 1 nebo 2 nařízení č. 604/2013. Postupuje-li žalovaný podle čl. 5 odst. 2 nařízení č. 604/2013, je povinen ve svém rozhodnutí upuštění od osobního pohovoru odůvodnit.

Poté, co soud aplikoval výše uvedená kritéria na projednávaný případ, dospěl k závěru, že výslech žalobců nelze považovat za osobní pohovor ve smyslu nařízení č. 604/2013. Žalobci nebyli poučeni o tom, že jejich výslech může být považován za osobní pohovor při určování státu příslušného k projednání její žádosti o mezinárodní ochranu a otázka na případné nebezpečí návratu do Bulharska, které žalovaný následně určil jako stát příslušný k projednání její žádosti, nebyla položena vůbec. Z výše uvedeného soud shrnuje, že žalovaný porušil právo žalobců na spravedlivý proces, jelikož s nimi neprovedl osobní pohovor a nedal

jím možnost uvést významné skutečnosti pro určení příslušnosti. Toto pochybení žalovaného má i zjevně negativní praktický dopad, jelikož argumentaci nevyhovujícími podmínkami azylantů v Bulharsku tak mohli žalobci uplatnit až před soudem, a nikoliv již v průběhu správního řízení, díky čemuž dochází k prodlužování celé azylové procedury.

Soud zároveň upozorňuje, že výše uvedené pochybení žalovaného konstatoval ve svých rozhodnutích opakovaně (např. v rozhodnutí sp. zn. 49 Az 19/2015 nebo 49 Az 65/2015), nicméně žalovaný (jak plyne z projednávané věci) tato rozhodnutí ve své praxi stále nerespektuje a přes opakovaná upozornění ze strany soudu nadále porušuje právo žadatelů o azyl v „dublinských“ řízeních na spravedlivý proces. Soudu nezbyvá než zdůraznit, že takový postup žalovaného je v příkrém rozporu se základními principy právního státu.

K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tímto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního ustanovení. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2014, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou.

Ze shora uvedených důvodů soud rozhodnutí žalovaného bez nařízení jednání zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a pro podstatné vady řízení [§ 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s.] a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 76 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož tímto rozhodnutím rozhodl soud ve věci samé, nerozhodoval již o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.

Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný ve věci neměl úspěch a žalobcům, kterým by jako úspěšným účastníkům řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 26. května 2016

Olga Stránská, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Pavlína Švejdová